

ESZMÉLÉS

A könyvet is már úgy vesszük magunkhoz,
alvás előtti gyávasággal, akár az altatószert,
vagy mint engedelmes ringyót, az ágyba!
Pedig kettéhasadna tán egy meggyőző
nappali simogatásunkért — ölnkbe bújna,
térdünkön pihenne, a visszaálmódott
diákkori szerelem, a cinkos nincstelének
ragaszkodásával simulna tenyerünkbe,
hogy vigyük, hurcoljuk erdőbe,
parki padra, présház mögé,
hajnali diákvonatok pislá lámpája alá,
feledtetve, hogy más kéz is érintette már;
az örök újra-föltárulkozás igézetével
les ránk napjainkban évek óta,
miközben mind kényelmesebb házipapucsainkat
és mind fenyegetőbbben táguló szobáinkat váltjuk;
utánunk les az olasz csipkefüggöny rácsai közt,
ahogy reggelenként magával ránt a bőgő autócsorda;
s társaihoz bújik, mint a részvétlenséggel megvert kisgyerek,
akit gazdag rokonok magára zártak . . .
Kettéhasadna egy meggyőző nappali simogatásunkért,
de csak alvás előtt rántjuk magukhoz az ágyba,
vastagodó derekunk alá gyűrődik,
s arcába hullatjuk elégett nappalaink
fekete pernyéjét . . .